

ELSŐ FEJEZET

Gyilkosságra készülve mindig megnyugtatónak találtam a fákra emelni tekintetem. Most is, ahogy a hátamon feküdtem a Király Útját szegélyező magas fűben, a sóhajtozó ágak és a sutogó levelek zöld és barna csipkázatának látványa jóleső nyugalommal töltött el. Ez már egészen azóta így volt, hogy tíz évvel korábban, még gyermekként, megtettem első bizonytalan lépéseimet ebben az erdőben. Amikor a szívem zakatolni kezdett, a homlokomon pedig gyöngyözött az izzadság, elég volt egyszerűen csak felpillantanom a fákra, hogy megnyugodjak, amit csak még inkább megédesített annak tudata, hogy mi következik ezután.

Ahogy meghallottam a vaspatkós paták kopogását a földön, amit a gyéren zsirozott tengely panaszos nyikorgása kísért, becsuktam a szememet, és a hasamra fordultam. Elvágva a fák megnyugtató látványától, ami egészen addig elterelte a gondolataimat, a szívem izgalmában keményebben kezdett dolgozni, de már rég megtanultam, hogy ezt ne mutassam ki. Ráadásul a hónaljamat nedvesítő és a hátamon végigfolyó izzadság csak még bűzösebbé tesz majd, kiegészítve az álcámat, amit erre a napra választottam. A sánta földönfutóknak ritkán volt virágillata.

Éppen csak annyira megemeltem a fejemet, hogy a fűszálak fátylán át megpillanthassam a közeledőket, és nem bírtam megállni, hogy ne vegyek egy mély lélegzetet a menet elején lovagló két felfegyverzett, páncélos férfi láttán. És még náluk is nyugtalanítóbb volt az őket követő szekéren ülő két számszeríjas katona, akik szeme kemény leckékről árulkodó, aggasztó figyelmességgel pásztázta az erdőt az út két oldalán. Bár kívül

esett a Shavine-erdő határain, a Király Útjának ezen szakasza széles ívet írt le az erdő északi széle mentén. Az erdő mélyéhez képest egészen gyér volt, azonban még így is bőven kínált búvóhelyet, és nem volt tanácsos figyelmetlenül utazni rajta ily gondterhes időkben.

Ahogy a menet közeledett, egy magas lándzsát pillantottam meg a fejük felett, a pengéje alá függesztett lobogó túlságosan vadul táncolt a szélben ahhoz, hogy ki lehessen venni a ráhímezett címet. Azonban a zászló arany- és karmazsin színe mindent elárult: királyi színek. A Deckin szerzte információ, mint mindig, most is pontosnak bizonyult: ez az egység a Korona egyik hírnökét kísérte.

Addig vártam, amíg az egész kíséret a látóterembe került – még négy páncélos fegyverest számoltam a menet végén. Földbarna és zöld egyenruhájuk kissé megnyugtató. Nem a király seregébe tartoztak, hanem mindössze a herceg csapataiból kölcsönzött harcosok voltak Cordwainból, akiket messze sodort otthonról a folyton követelőző háború. Nem voltak olyan jól képzettek, se nem olyan szilajak, mint a Korona emberei. Ugyanakkor viszont jogos óvatosságuk és a katonai rendezettségéről árulkodó megjelenésük már kevésbé volt megnyugtató. Nem olyanak tűntek, akik megfutamodnak, ha harcra kerül a sor, ami igencsak kellemetlen lehetett mindenkire nézve.

Amikor a legelől haladó lovas egy tucat lépésnyire járt tőlem, felültem, a göcsörtös, rongyokkal betekert faág után nyúltam, ami a mankómul szolgált, és lábra kászálódtam. Ügyeltem rá, hogy jó sokat pislogjak és összehúzzam a szemöldökömet, mintha éppen most keltettek volna álomból. Ahogy az út széle felé botorkáltam, a mocsoktól befeketedett rongyokkal betekert lábfejemet a levegőben tartva, az arcomra könnyűszerrel kiült a bolond nyomorékokra jellemző tátott szájú, üres tekintetű kifejezés. Amint elértem az utat, engedtem, hogy a lábam a felkavart sárhoz érjen a szélén, mire eleresztettem egy megfelelően hangos, fájdalmas nyögést, majd előrezuhantam, és négykézláb elterültem a keréknyomoktól bordázott út közepén.

Senki se képzelje, hogy azt vártam volna, a katonák hatásai majd rövest megállnak, miután sok harci lovat arra neveltek, hogy eltiporja a földön fekvő embert. Szerencsére ezeket a bestiákat nem lovagi szolgálatra tenyésztették, úgyhogy mindketten örömtelen rendezetlen módon megtorpantak, lovasaik igencsak profán módon kifejezett bosszúságára.

– Takarodj a retkes útról, paraszt! – morogta a jobb oldali katona a gyeplőjét rángatva, ahogy hátasa rémulően megfordult. Mögötte a kocsi – és legfőképpen a Korona hírnökének táncoló lobogója – szintén megállt. Az íjászok lentebb húzódtak a szekérré erősített rakományhalmon, és mindketten a tegezükben megbúvó nyilakért nyúltak. Az íjászok jól tudták, hogy a számszeríjakat nem tanácsos sokáig felajzva tartani, mivel az árt a húrnak és az íjnak. Azonban hamarosan rájönnek majd, hogy ez a felkészületlenségük a mai napon halálos hibának bizonyul.

Nem engedtem, hogy a tekintetem a szekéren időzzön, helyette tártott szájjal és kikerekedett, félelemmel teli és csekély értelemről árulkodó szemmel néztem fel a lovasra. Rengeteget gyakoroltam ezt az arckifejezést, minekutána az éles elmét nem könnyű palástolni.

– Húzd innen a segged! – szólt rám a társa, kinek hangja egy árnyalatnyival kevésbé haragosan csengett, és aki úgy szólt hozzám, mint egy gazda a nem túl eszes kutyájához. Miután továbbra is csak felbámultam rá a földről, elkáromkodta magát, és a nyergéről lógó ostor felé nyúlt.

– Kérem! – nyöszörögtem, ahogy a mankót védelmezően a fejem fölé emeltem. – B-bocsánatukat kérem, jó urak!

Már számos alkalommal megtapasztaltam, hogy az ilyen megalázkodás nemhogy lenyugtatja, hanem pont, hogy tovább korbácsolja az erőszakra hajlamos vademberek indulatait, és ez most is így történt. A katona arcára árnyék borult, ahogy leakasztotta és kiengedte az ostort, mire annak bojtos vége a földre hullott, alig pár hüvelyknyire összekuporodott testemtől. Felnézve láttam, ahogy keze megfeszült a rombuszmintás nyélen. A bőr eléggé kopottas volt, ami arról árulkodott, hogy a férfi kapva kapott minden alkalmon, amikor csak használhatta ezt a fegyvert.

Azonban ahogy csapásra emelte a kezét, egyszer csak hirtelen megdermedt, és undorodva összeráncolta az orrát.

– A Mártírok valagára, te aztán bűzlesz!

– Elnézést, uram! – motyogtam. – Nem tehetek róla. A lábom, látja? Majd lerohad, amióta csak a gazdám szekere rázuhant. A Szentélyek Útját járom. Stevanos mártírhoz akarok fohászzkodni, hogy rakjon rendbe. Csak nem bántana egy szegény zarándokot, ugye?

Természetesen a lábfejemnek semmi baja nem volt, ráadásul egy hasonlóképpen egészséges lábhoz csatlakozott. A katona orrát facsaró bűz egy medvehagymából, madárszorból és rothadó levelekből készült tink-

túrának volt köszönhető. Ha tökéletesen meggyőző álcát akar, az ember sosem feledkezhet meg a szagok erejéről. Fontos, hogy ez a kettő semmiképpen se lásson bennem fenyegetést. A sánta fiatal, akibe egy hírhedten veszedelmes utat járva botlanak bele, akár tethetheti is a dolgot. Na de egy kripli, akiben alig pislákol az értelem, és akinek a lábából annyira nagy gonddal kikevert szag árad, hogy az pont olyan, mint az üszkösödő sebeké, amilyenekhez a katonáknak már minden bizonnyal volt szerencsájük, teljesen más kérdés.

Egy alaposabb pillantás minden bizonnyal a vesztemet okozta volna. Ha ez a páros csak egy kicsit is jobban szemügyre vesz, akkor biztos észreveszik a szinte hibátlan bőrt a mocsok alatt, és egy jól táplált, nyurga, ám erős legény testét a rongyok alatt. Ha a szemük kicsit élesebb, és egy egészen picivel több idejük van, akkor a kopott felöltöm alatt finoman kidudorodó kést is kiszúrhatták volna. De ezek a szerencsétlen flótások nem voltak megáldva a kellő szemfülességgel, és az időből is kifogytak. Mindössze pár pillanat telt el azóta, ahogy elébük zuhantam, de ez az elterelés elég lett ahhoz, hogy az egész menetük megtorpanjon. Igencsak mozgalmas és veszélyekkel teli életem során megtanultam, hogy a halál leggyakrabban ezen röpké, zavarral teli közjátékok közben érkezik.

A jobb oldali katona számára egy csipkézett acélhegyű, varjútollas nyíl képében érkezett. A nyílvevő a fák közül süvített felé, és a nyakán talált el, közvetlenül a füle alatt, hogy aztán vérfelhő és szalagosra szakított nyelv formájában robbanjon ki a szájából. Ahogy kizuhant a nyeregéből, ostoros bajtársa rögvest bizonyította harcedzettségét, mivel nyomban a földre ejtette az ostort, és hosszúkardja után kapott. Gyors volt, én azonban gyorsabb. Kikaptam a késemet a tokjából, miközben a bebugyolált lábamat magam alá húztam, és felrugaszkodtam, majd a szabad kezemmel belekapaszkodtam a ló kantárjába. Az állat ijedelmében felágaskodott, engem is magával rántva és egy jó lányira emelve a földtől, pont annyira, ami ahhoz kellett, hogy a pengémet a katona torkába márthassam, még mielőtt teljesen előhúzhatta volna a kardját. Büszke voltam erre a mozdulatra, ez is olyasmi, amit legalább annyit gyakoroltam, mint a bamba pofát, és így a penge elsőre elvágta a megfelelő ereket.

Még azután is a kantárt markoltam, hogy a lábam földet ért, bár a bestia olyan hevesen ellenkezett, hogy majd fellökött. Ahogy végignéztem, amint a katona a földre zuhan, és hörögve beszívja utolsó lélegzetét, egy

pillanatra elöntött a megbánás, hogy ily gyorsan éri a halál. Egy ilyen kopott ostorral bíró figura minden bizonnyal sokkal hosszabban elhúzódó véget is megérdemelt volna. Azonban a megbánásom eltompult, ahogy a zsványlét számos belém vert leckéje közül egyik felvillant az elmémben: *Amikor gyilkolásra kerül a sor, légy gyors, és bizonyosodj meg róla, hogy nem végzel fél munkát. A kínzás luxus. Tartogasd azoknak, akik a leginkább megérdemlik.*

Mire lenyugtattam a lovat, a harc szinte már véget is ért. A nyílveszők első hulláma kettő kivételével az összes őrt leterítette. Mind a két számszerijas katona holtan feküdt a szekéren, csakúgy, mint a kocsis. Az egyik fegyveresnek volt annyi esze, hogy megfordítsa a lovát, és elügessen; nem mintha ez megmenthette volna az elhajított fejszétől, amely a fák közül repült ki, és állt bele a hátába. Az utolsót egy kissé figyelemre méltóbb, ám eléggé vakmerő fából faragták. A rövid nyílzivatárban megsérült a combja és odalett a hátasa, azonban sikerült kigurulnia a vergődő állat alól és talpra állnia, s azt követően előhúzta a kardját, hogy szembenézzen a fák közül kirohanó két tucat zsvánnyal.

Van ennek a történetnek oly verziója, amit hallva azt hihetnéd, hogy amikor szembekerült ezzel a bátor és elszánt lélekkel, Deckin Scarl maga tiltotta meg a bandájának, hogy végezzenek vele. Helyette ő és a rendíthetetlen férfi párharcba bocsátkozott. Miután halálos sebet ejtett a katonán, a híres zsvány éjszálltáig üldögélt mellette, és a nagy csatáikról meséltek egymásnak, meg a világmindenség mindannyiunk sorsát befolyásoló, kiismerhetetlen rejtélyein töprengtek.

Manapság se vége, se hossza a Deckin Scarlról, a Shavine-láp hírhedt Zsványkirályáról, a parasztok és koldusok védelmezőjéről szóló idiotá daloknak és történeteknek. *Egyik kezével lop, a másikkal ád*, mesélte az egyik kiváltképpen utálék ballada. *Az erdei bátor Deckin, áldjuk erős, kedves kezit.*

Nyájas olvasó, ha azon kapnád magad, hogy ennek az áradozásnak akár egyetlen szavát is elhiszed, akkor van számodra egy eladó hatlábú szamaram. Az a Deckin Scarl, akit én ismertem, valóban erős volt, két hüvelykkel hat láb fölé magasodott, és izmai is illettek a magasságához, azonban a hasa az utóbbi években igencsak kezdett kikerekedni. És kedves is tudott lenni, erre azonban ritkán adódott példa, hiszen az ember nem lesz a Shavine-erdei zsványok vezére csupán kedvesség által.

Az igazat megvallva személyesen mindössze egy elmorganált parancsot hallottam Deckin szájából azt a szilaj katonát illetően:

– Végezzetek azzal a bolond kurafival, aztán menjünk!

Deckin még csak egy pillantást sem pazarolt szegény flótásra, ahogy azt tucatnyi nyílvevővel a Mártírok öléésébe küldték. Néztem, ahogy a zsványkirály előcaplat a fák árnyékából, kezében a fejszéje, ez a randa, megfeketedett és formátlan, kétélű fegyver, amelyet ritkán tartott kartávolságon kívül. Egy pillanatra megállt, hogy szemügyre vegye az alkotásomat. A szeme eszesen csillogott vastag szemöldöke alatt, ahogy végighordozta tekintetét a katona holttestén és a lovon, amit sikerült megkaparintanom. A lovak szép kis zsákmánynak számítottak, minekutána jó pénz lehetett értük kapni, főleg háború idején. És még ha nem is lehetett eladni, egy kis hús mindig jól jött a táborban.

Deckin elégedetten felmordult, majd tekintetét fűrgén a rajtaütés egyetlen túlélőjére szegezte – aki természetesen nem véletlenül élte túl az összecsapást.

– Ha csak egyetlen nyílvevő is egy yardnál közelebb ér a hírnökhöz – morogta az egész bandának aznap reggel –, akkor annak, aki kilőtte, az ujjaitól a csuklójáig lenyúzom a bőrét. – Ez nem csak üres fenyegetés volt, mivel már mindannyian láttuk ilyen ígéretek bevaltani.

A királyi hírnök egy keskeny képű férfi volt, aki jól szabott felöltőt, kockás nadrágot és hosszú palástot viselt, amelyet olyan színre festettek, mint a királyi katonák egyenruhája. Szürke csődörén ülve még akkor is megvető sértődöttséggel nézett le Deckinre, amikor az megragadta a lova kantárját. Merev méltósága és látható felháborodása ellenére volt annyi esze, hogy ne eresse le a kezében tartott lándzsát, így a királyi lobogó továbbra is büszkén táncolt a percekkel ezelőtti mézszárlás színtere fölött.

– Minden, a Korona hírnökét érő erőszakos tett vagy az őt hátráltató cselekedet árulásnak minősül – jelentette ki a keskeny képű fickó, a hangja elismerésre méltó módon éppen hogy csak megremegett. Pislantott egyet, majd parancsoló tekintetének teljes tüzet végül hajlandó volt Deckinre emelni. – Ezt tudnia kéne, bárki is maga.

– Valóban tudom is, jó uram – felelte Deckin, fejét oldalra hajtva. – És azt hiszem, maga pedig pontosan tudja, ki is vagyok, nem igaz?

A hírnök ismét pislogott egyet, majd újra elfordította a tekintetét, válaszra sem méltatva a zsványkirályt. Már láttam Deckint ennél kisebb

sértésért is gyilkolni, most azonban csak felkacagott. Felemelte szabad kezét, majd hangosan, várakozón csettintett egyet az ujjával.

A hírnök arca még jobban megfeszült, bőre kivörösödött a dühtől és a megaláztatástól. Láttam, ahogy az orrlyuka kitágul, a szája pedig meg-rándult, minden bizonnyal azért, mert lenyelte a belőle kikívánczó, bo-tor szavakat. A tény, hogy másodszori kérés nélkül is az övéről lógó, leve-leknek készült bőrhenger után nyúlt, egyértelműen jelezte, hogy nagyon is jól tudja, ki áll előtte.

– Lorine! – vakkantotta Deckin, ahogy kivette a feltekert papirost a hírnök vonakodó kezéből, és odanyújtotta a felé tartó karcsú, rézvörös hajú nőnek.

A dalnokok balladáiban Lorine D’Ambrille úgy tűnt fel, mint egy távoli lordocska híresen gyönyörű leánya, aki inkább megszökött apja kastélyá-ból, semmint hogy házasságra kényszerítsék egy rossz hírű és természetű nemessel. Számptalan utat járt be és számtalan kalandban volt része, míg végül eljutott a Shavine-láp sötét erdejébe, ahol az a szerencse érte, hogy nem más, mint maga a jószívű zsvány, Deckin Scarl mentette meg egy tomboló farkasfalkától. Hamarosan szerelemre lobbantak egymás iránt, szerelemre, ami, nem kevés nyűgömrre, az évek alatt még nevetségesebb legendákhoz vezetett.

Legjobb tudomásom szerint Lorine ereiben egy cseppel sem több ne-mesi vér csörgedezett, mint bennem, azonban viszonylag választékos be-szédének és egyértelmű tanultságának eredete továbbra is rejtély maradt. Nem számít, milyen rengeteg időt áldoztam arra, hogy róla töprengjek, Lorine feltörhetetlen kód maradt. Azonban, mint minden legendában, az övében is leledzett egy cseppnyi igazság: valóban szemrevaló volt. Vonásai-ban megbújt valamiféle finom szépség, ami túlélte az erdőben leélt éveket, és valahogy dús, rézszínű haját is sikerült megóvnia a zsirtól és a guban-coktól. Mivel éppen a fiatalással járó végtelen kéjvágytól szenvedtem, nem álltam meg, hogy ne bámuljam, valahányszor csak alkalmam adódott rá.

Miután levette a kupakot, és kihúzta a hengerből az abban megbúvó te-kercset, Lorine sima, halovány szeplőkkel pettyezett homloka kissé ráncba szaladt, ahogy elolvasta annak tartalmát. Mint mindig, most is lenyűgö-zött az arca, bár a csodálatom lappadt kissé, amikor vonásait, éppen csak egy pillanatra, de jól láthatóan görcsbe rántotta a döbbenet. Természete-sen ügyesen rejtette, hiszen ő volt a mentorom az álcázás tudományában,

és így nálam is jóval több gyakorlata volt abban, hogyan palástolja a rá veszelty jelentő érzelmeit.

– Megvan az egész? – kérdezte tőle Deckin.

– Szóról szóra, szerelmem – biztosította Lorine, amint olyan szélesen mosolyogva, hogy megvillant hófehér foga, visszadugta a tekercset a hengerbe, majd újra rázárta a kupakot. Bár gyökereit mindig is homály fedi majd, párszor rajtakaptam, hogy a színpadot és egy vándorszíntársulatot emleget, amellyel lánykorában járta a vidéket, amiből arra a következtetésre jutottam, hogy Lorine valaha színésznő lehetett. Talán innen származott ama lenyűgöző tudománya, hogy képes volt pillanatok alatt hosszú szövegeket az eszébe vésni.

– Ha nem túl nagy fáradság, uram – mondta Deckin a hírnöknek, ahogy elvette a hengert Lorine-től –, végtelenül lekötelezne, ha elvinne még egy üzenetet Tomas királynak. Mint egyik király a másiknak, kérem, tájékoztassa őt őszinte és mélységes sajnálatomról, hogy nagyra becsült ügynökét ilyen szerencsétlen és váratlan módon késedelem érte útja közben, bármennyire is rövid volt az.

A hírnök olyan tekintettel bámulta a felé tartott hengert, mint más egy darab szart, de azért csak elvette.

– A ravaszságod sem fogja megmenteni az életedet – préselte ki összeszorított fogain keresztül. – És nem vagy király, Deckin Scarl.

– Valóban? – Deckin tettetett meglepetésében összeszorította a száját, és felhúzta a szemöldökét. – Seregeknek parancsolok, védem a határait, megbüntetem a kihágásokat, és beszedelem a nekem járó adókat. Ha ez nem tesz királlyá, akkor ugyan mi?

Egyértelmű volt számomra, hogy a hírnöknek bőven lett volna válasza erre a kérdésre, ám mivel nemcsak kötelességtudó, hanem bölcs is volt, úgy döntött, inkább nem felel.

– Akkor hát szép napot és biztonságos utat kívánok önnek – szólt Deckin, majd hátralépett, és tenyerével erősen rácsapott a hírnök lovának farára. – Maradjon az úton, és sötétedésig meg se álljon. Naplemente után már nem tudom garantálni a biztonságát.

A csapásra a hírnök lova ügetésbe kezdett, amit aztán lovasa fürgén vágta váltott. Nemsokára már nem volt több egy elmosódott sárfoltnál, mögötte lebegő, vörös-arany köpenye pedig addig táncolt a fák közt, míg nem a hírnök eltűnt a kanyarban.

– Ne csak a szátokat tátsátok! – kiáltott fel Deckin, ahogy végighor-
dozta tekintetét a bandán. – Össze kell szednünk a zsákmányt, aztán meg
több mérföld vár ránk még napnyugta előtt.

A zshiványok a tőlük megszokott lelkesedéssel mind nekiálltak a fel-
adatnak – az íjászok kisajátították maguknak a katonákat, akiket lelőttek,
míg a többiek megrohamozták a szekeret. Miután én is csatlakozni kíván-
tam hozzájuk, tekintetemmel egy facsemetét kezdtem keresni, amelyhez
kiköthetném a lopott lovamat, azonban rögtön megtorpantam, amint
Deckin felemelte a kezét, hogy maradjak csak, ahol vagyok.

– Egyetlen vágás – mondta, ahogy közelebb lépett, és bozontos fejével
bólintva egyet szemügyre vette a lemészárolt ostoros katonát. – Nem rossz.

– Pont, ahogy tanítottad, Deckin – feleltem, megvillantva egy mosolyt,
ami rögvést le is hervadt az arcomról, ahogy Deckin vetett egy elégedett
pillantást a lóra, majd intett nekem, hogy adjam át a gyepelőt.

– Azt hiszem, ez megússza a bográcsot – mondta, ahogy hatalmas
kezével végigsimított az állat szürke szőrén. – Szinte még csikó. Igencsak
hasznunkra lehet. Pont úgy, mint te, mi, Alwyn!

A tőle megszokott módon, kurtán és csikorgó hangon felkacagott, amit
gyorsan leutánoztam. Észrevettem, hogy Lorine még mindig ott álldogál
tőlünk nem messze, és a lázas fosztogatást kihagyva, inkább keresztbe tett
karral és oldalra döntött fejjel hallgatja a beszélgetésünket. Kissé furcsának
találtam az arckifejezését: enyhén csücsörítő szája arról árulkodott, hogy
szórakoztatja, amit lát, míg összehúzott szeme és ráncba szaladt homlo-
ka alapján azt mondtam volna, valami aggasztja, de ezt titkolni próbálja.
Deckin valamelyest több figyelmet szánt nekem, mint a többi fiatalnak
a bandában, ami nem kevés irigységet szült, de általában nem Lorine ré-
széről. Ma azonban, úgy tűnik, valami szokatlan jelentőséget látott abban,
ahogy Deckin velem bánt, mire azon kezdtem töprengeni, hogy vajon
van-e valami köze ennek ahhoz, amit a hírnök tekercsében olvasott.

– Van kedved a kis játékunkhoz, he? – kérdezte Deckin, amivel rögvést
ismét megragadta a figyelmemet. Visszafordultam felé, mire állával a két
katona holtteste felé bökött. – Mit látsz?

Közelebb léptem a hullákhoz, majd pár pillanatig tanulmányoztam
őket, mielőtt válaszoltam volna. Próbáltam nem túl gyorsan beszélni, mi-
vel korábban a saját káromon már megtanultam, hogy Deckint mennyire
idegesíti, ha hadarok.

– Alvadt vér van a nadrágjukon és a hajtókéjükön – kezdtem. – Amondó vagyok, egy-, vagy talán kétnapos. Ennek itt – mutattam a katonára, amelyiknek nyílhegy állt ki a szájából – egy frissen összeöltött vágás van a homlokán, annak meg – ujjammal a leszúrt katona kesztyűs kezében szorongatott, a hüvelyéből félig kihúzott pengére mutattam – tele van a kardja karcolásokkal meg kis sérülésekkel, amiket még nem csiszoltak le.

– És mit árul el ez neked? – érdeklődött Deckin.

– Azt, hogy összecsapásba keveredtek, méghozzá nem is régen.

– Összecsapásba? – Felhúzta egyik bozontos szemöldökét, majd nyugodt hangon megkérdezte: – Biztos vagy benne, hogy csak ennyi volt?

Az agyam rögvést zakatolni kezdett. Mindig is aggasztó volt, ha Deckin túl lágy hangnemre váltott.

– Inkább csata – mondtam, tudatában annak, hogy hadarok, de egyszerűen képtelen voltam lelassítani a szavaimat. – Ami elég nagy vagy elég fontos volt ahhoz, hogy tájékoztassák a királyt a kimeneteléről. Minekutána egészen ma reggelig még lélegeztek, úgy sejtem, ők nyertek.

– Mi mást látsz még? – Deckin szeme még jobban összeszűkül, ami azt sejtette, közel álltam ahhoz, hogy csalódást okozzak neki. Úgy tűnt, elsiklottam valami felettébb egyértelmű dolog fölött.

– Cordwainiek – mondtam, és még csak nem is hadartam. – Egy királyi hírnököt kísérték, úgyhogy a Korona vezényelte őket a Shavine-erdőbe.

– Így igaz – szólta Deckin; hangját egy apró sóhaj színezte, ami visszafogott idegességéről tanúskodott. – És mi foglalkoztatja leginkább a Koronát ezekben a gondterhes időkben?

– A Trónkövetelő Háborúja. – Nyeltem egyet, majd ismét elmosolyodtam, ahogy előntött a felismerés miatti megkönnyebbülés. – A király seregei megküzdöttek a Trónkövetelő hordáival, és győzelmet arattak.

Deckin leeresztette a szemöldökét, majd egy pillanatig csak némán figyelt engem, pont elég ideig tartva rajtam rezzenéstelen tekintetét ahhoz, hogy aznap reggel már másodjára is kiverjen a veríték. Aztán pislogott egyet, és megfordult, hogy elvezesse a lovat, majd, ahogy a nő mellé lépett, motyogott valamit Lorine-nek. Halk szavakkal, ám hallottam azokat – biztos vagyok benne, hogy ezt Deckin akarta így.

– Mi volt az üzenet?

Lorine teljesen érzelemmentes hangon válaszolt, és arra is ügyelt, hogy semmit se lehessen leolvasni az arcáról.

– Igazad volt, mint mindig, szerelmem. A bolond vén kurafi igazi köpönyegforgató.

Deckin parancsba adta, hogy takarítsuk el a hullákat az útról, és vigyük be azokat az erdőbe, ahol majd a farkasoknak, medvéknek és rókáknak köszönhetően hamarosan nem marad több belőlük pár névtelen csontnál. A Shavine-erdő mohó hely, ahol a friss hús gyorsan eltűnik, amint a szél széthordja a szagát a fák közt. Elkeserítően elkerülhetetlen volt, hogy pont Erchel vegye észre, az egyikük még életben van. Erchel éppen annyira mohó volt, mint bármelyik másik erdei ragadozó, csakhogy őt egy másféle éhség hajtotta.

– A személtáda még lélegzik! – kiáltott fel örömteli meglepetésében, amikor a számszeríjas katonából, akit éppen keresztülrángattunk a páfrányokon, feltört egy zavarodott és kérdő nyögés. Úgy megdöbbenett, hogy rögvest elengedtem a karját, mire a földre zuhant, ahol aztán tovább nyögdecselelt, majd végül felemelte a fejét. Hiába lyuggatta szitává a testét nem kevesebb mint öt nyílvevő, úgy tetszett, mintha csak éppen valami furcsa álomból riadt volna, ahogy felpillantott a fogvatartóira.

– Mi történt, barátom? – érdeklődött Erchel, az aggodalmat lenyűgözően mímelő kifejezéssel, letérdelve a katona mellé. – Elkaptak a zsványok? Az út mellett akadtunk rád a bajtársaimmal. – Arca elkomorodott, rekedtes hangjában kétségbeesés csendült. – Micsoda borzalom! Kész vadállatok, hogy vinné el őket a Csapás. Ne aggódj – kezét vigasztalón a katona előrebukó fejére helyezte –, majd mi gondodat viseljük.

– Erchel – szóltam hozzá, a hangomban finom rosszallással. Hirtelen felkapta a fejét, és a szemembe nézett, a tekintete bosszúsan csillogott. Nagyjából egyidősek lehettünk, de én magasabbra nőtem a legtöbb tizenhét éves legénynél, már ha valóban annyi idős voltam. Még ma is csak tippelhetem a pontos korom, mivel ez már csak így van a bordélyházakból kidobott fattyakkal: a születésünk dátuma kész rejtély, nevünk pedig ajándék, amit magunknak adunk.

– Nincs időnk a kis játékaidra – mondtam Erchelnek. A gyilkosság számban időző utóíze mindig nyughatatlan dühöt ébresztett bennem, amin csak rontott a Deckinnel való beszélgetésem. A bandán belül nem

igazán volt hierarchia. Deckin a megkérdőjelezhetetlen vezetőnk, Lorine pedig a jobbkeze, de alattuk a rangsor folyamatosan változott. Erchel, hála a még a zsványok közt is undorítónak számító természetének és a szokásainak, jelen pillanatban jó pár fokkal alattam állt. Minekutána éppen annyira volt gyakorlatiasan gyáva, mint amennyire ocsmány véreb, általában lehetett rá számítani, hogy Erchel meghátrál, amint valaki olyannal kerül szembe, aki csak egy kicsivel is több tekintéllyel bír nála. Ma azonban annak az ígérete, hogy adózhat vérengző hajlamainak, felülírta pragmatikusságát.

– Baszódj meg, Alwyn – motyogta, majd visszafordult a katonához, aki, hihetetlen módon, elég erőt gyűjtött ahhoz, hogy megpróbáljon felállni. – Ne erőltess meg magadat, barátom – tanácsolta neki Erchel, ahogy kezét az övébe dugott késre csúsztatta. – Feküdj csak le, pihenj egy kicsit.

Tudtam, hogy most mi fog következni. Erchel súg majd még ennek a szájalomra méltó léleknek pár kedves, vigasztaló szót, majd olyan függén, mint egy kígyó, ki fogja szúrni az egyik szemét. Amit aztán még több gügyögő nyugtatgatás követ majd, mielőtt kikapná a másikat is. Onnantól kezdve aztán még lehetett találgatni, hogy szegény, tudatlan flótás meddig húzza, ahogy Erchel kése egyre mélyebbre és mélyebbre vág a húsába. Nekem az esetek többségében nem volt ehhez gyomrom, ma meg végképp nem. Meg aztán nem is engedelmeskedett nekem, amiért már önmagában megérdemelte, hogy állon rúgjam.

Erchel foga összecsapott, a feje meg hátracsapódott, ahogy a talpam találkozott az arcával. Úgy rúgtam meg, hogy a lehető legnagyobb fájdalmat okozzam neki anélkül, hogy kiugrasztanám az állkapcsát, nem mint ha nagyra értékelte volna a vesződtségemet. Egy-két pillanatig csak ledöbbenve pislogott, majd keskeny arcán vörös foltok jelentek meg a dühtől, majd talpra pattant, véres fogával rám vicsorgott, és előkapta a kését, hogy feleljen a csapásomra. Én is előkaptam a saját törömet a hüvelyéből, majd megrogyasztottam a térdemet, felkészülve a támadására.

Ószintén szólva a dolog bármelyikünk győzelmével végződhetett volna, mivel mindketten nagyjából ugyanolyan ügyesen bántunk a pengével. Bár szeretném azt hinni, hogy a nagyobb termetem felém billentette volna a mérleg nyelvét. Azonban minden értelmét veszítette, mivel Raith ledobta az éppen cipelt hullát, közénk lépett, majd leguggolva a katona tarkójába mártotta a kését.

– Ha az idődet fecsérled, azzal az életed fecsérled – mondta furcsa, dallamos akcentusával, ahogy felállt, és rezzenéstelen tekintetét előbb egyikünkre, majd a másikunkra emelte. Még a legjobb napjaimon is nehezemre esett állni Raith tekintetét; túlságosan kék szeme egyenest a vesédbbe látott, oly módon, hogy arról egy sólyom jutott az ember eszébe. Mindemellett nagydarab volt, még Deckinnél is magasabb és szélesebb vállú, mindenféle pocak nélkül. Azonban ennél is felkavaróbb volt a két haragosvörös, függőleges csík, ami arcának világosbarna bőrét csúfította. Mielőtt megpillantottam volna, ahogy megtettem első, bizonytalan lépéseimet Deckin táborában, még sosem láttam olyat, akinek caerith vér csörgedezett az ereiben. Az a furcsa és fenyegető érzés, amit aznap ébresztett bennem, sosem múlt el.

Akkoriban se vége, se hossza nem volt a caerithiekről, valamint az ő rejtélyes és állítólag misztikus szokásaikról szóló történeteknek. Ritkán lehetett látni őket Albermaine-ben, azokkal pedig, akik köztünk éltek, a nép félelemmel és gúnnyal bánt, mint általában mindenkivel, akit kicsit is idegennek és nem odaillőnek tartottak. A tapasztalat végül majd megtanít minket rá, hogy mekkora bolondság is ez a kirekesztés, de ez még messze volt. Számtalan eszeveszett történetet hallottam a caerithiekről, és mindegyik telve volt utalásokkal boszorkányos furcsaságukra és azzal, milyen borzalmas véget is értek a Szövetség azon misszionáriusai, akik botor módon átkeltek a hegyeken, hogy a Mártírok példájára okítsák ezeket a hitetlen lelkeket. Így hát gyorsan lesütöttem a szememet, míg a ravasz, de közel sem eszes Erchel egy kicsit lassabban reagált, mire Raith rögvest felé fordította teljes figyelmét.

– Nem értesz egyet, menyét? – kérdezte halkán mormolva, ahogy közelebb hajolt, homlokának barna bőre egy pillanatra Erchel sápadt szemöldökének feszült. Ahogy a magasabb férfi lehajolt, amulettes nyakláncá lelógott kettejük közé. Bár nem volt több pár, egyszerű bőrszíjra fűzött bronzcsecsebecsénél, mindegyik részletesen kidolgozott, miniatűr szobrocska, a látványától mindig kivert a víz. Sosem hagytam, hogy a tekintetem túl sokáig időzzön rajta, de a fürge pillantásokból tudtam, hogy az amulettek a holdat, fákat és különböző állatokat ábrázoltak. Az egyikén mindig jobban megakadt a tekintetem, mint a többin: egy bronz madárkoponya volt, azt hiszem, egy varjúé. Valami számomra is ismeretlen okból fogva eme szobrocskának üres szemgödre nagyobb

félelmet ébresztett bennem, mint tulajdonosának természetellenesen világos tekintete.

Raith addig várt, amíg Erchel, szemét továbbra is lesütve, nem bólintott.

– Tegyétek oda! – mondta a caerith, pár szilfa felé biccentve úgy tíz-lépésnyire tőlünk, majd véres kését beletörölte Erchel felöltőjébe. – Visszafelé meg majd cipelhetitek a csomagomat. Ajánlom, hogy semmi se tűnjön el belőle.

– Caerith szemétláda – motyogta Erchel, ahogy becipeltük az íjász hulláját a szilfák közé. Mint ahogy az gyakran megesett vele, úgy tűnt, már teljesen meg is feledkezett az összekülönbözésünkről. Ahogy ennyi év távlatából elmerengek azon, végül mi is lett vele, kénytelen vagyok levonni a konzekvenciát, hogy Erchel, bármennyire is visszataszító és borzalmas személy volt, bírt egy olyan különleges képességgel, amit én sosem voltam képes elsajátítani: annak a tudományával, hogy ne tartson haragot.

– Állítólag fákat meg köveket istenítenek – folytatta Erchel, ügyelve, hogy halkán beszéljen. – Pogány rítusokat tartanak a holdfényben, azért, hogy életet leheljenek beléjük. Az én családom ugyan sosem dolgozna össze egy olyannal, mint ő. Fogalmam sincs, hogy mi járhat Deckin fejében.

– Talán megkérdezhetnéd tőle – tanácsoltam. – Vagy akár én is megkérdezhetem a nevedben, ha szeretnéd.

A nyájasan felkínált ajánlat elérte a várt hatást: Erchel a hátralevő út nagyján befogta a száját. Azonban ahogy egyre közelebb értünk az erdő mélyének határaihoz és vele együtt a táborunkhoz, Erchel természetesen talált egy másik témát, amin köszörülhette a nyelvét.

– Mi állt benne? – kérdezte, ismét suttogva, mivel Raith és a többiek a közelünkben voltak. – A tekercsben?

– Mégis honnan tudhatnám? – feleltem, ahogy megigazítottam a nehez, zsákmánnyal teli zsákot a vállamon. A testeket már mind lecsupasztították, mire csatlakoztam a fosztogatáshoz, de a szekérben azért találtam egy félig teli ételes zsákot, pár répát, és, ami a legértékesebb, egy pár finom csizmát, ami pár apró igazítás után közel tökéletesen illik majd a lábamra.

– Deckin szóba áll veled. Ahogy Lorine is. – Erchel követelőzőn oldalba bökött a könyökével. – Mégis mi állhatott benne, ami miatt képes volt ekkora kockázatot vállalni, csak hogy elolvashassa?

Eszembe jutott a Lorine arcán átsuhanó, rémült grimasz, ahogy elolvasta az üzenetet, meg az annak teljesen ellentmondó arckifejezése, ahogy állt ott, és nézte, ahogy Deckin kiédesgette belőlem a következtetéseket. *A bolond vén kurafi igazi köpönyegforgató*, mondta a nő. Az ebben a bándában eltöltött éveimnek hála képes voltam ügyesen kiszagolni a ránk váró fordulatokat, amiket általában Deckinnek köszönhattünk. Mivel vezérünk sosem szerette megosztani a gondolatait, gyakran adott olyan parancsokat, amelyek furcsának és értelmetlennek tűntek, egészen addig, amíg meg nem ismertük valódi céljukat. Óvatos irányítása eddig mindig elvezetett minket a zsákmányhoz, és távol tartott minket a herceg katonáitól és seriffjeitől. *A herceg...*

A lépteim lelassultak, a látásom pedig elhomályosodott, ahogy a folyton buzgó elmém ráébredt valamire, amire már a Király Útján rá kellett volna jöjjenek. A hírnök testőrei nem a hercegi csapatokba tartoztak a Shavine-lápról, hanem cordwainiek voltak, akik nemrégiben vettek részt a Trónkövetelő Háborújának egyik csatájában. A király szolgálatában álló katonák voltak, ami felvetette a kérdést: ha a herceg embereire nem lehetett rábízni, hogy elkísérjék a Korona ügynökét, akkor a Shavine-láp hercege mégis kinek az oldalán harcolt?

– Alwyn?

Erchel hangját hallva ismét kitisztult a látásom, mire a tekintetem óhatatlanul is Deckinnek a menet elején haladó, természetes alakjára siklott. Mostanra elértünk a táborba, és csak néztem, hogyan hessegeti el az őt köszöntő zsványokat, majd viharzik el a Lorine-nel közös szállására. Az ösztöneim azt súgták, egyikőjük sem fog csatlakozni a sikeres küldetéseket követő szokásos nagy, közös lakomához aznap este. Tudtam, hogy sok mindent kell megvitatniuk. Valamint azt is tudtam, hogy nekem mindazt hallanom kell.

– Van valami, amit, azt hiszem, tudnod kéne, Erchel – mondtam, ahogy megindultam a saját alvóhelyem felé. – Rohadt sokat dumálsz.

MÁSODIK FEJEZET

A vérontásokat követő ünneplések mindig is harsány események voltak. Deckin nem nézte jó szemmel a folyamatos részegséget, de általában engedte, hogy a sikeres rajtaütések után folyják a sör és a brandy. Így hát miután leszállt az éj, a nyársra tűzött, zsírtól csöpögő vaddisznó tökéletesre sült, társaim elkezdték kiereszteni magukból válogatott örömeiket és gondosan nevelgetett sérelmeiket. Az évek alatt megértettem, hogy az ilyen alkalmak, a bőséges ital és mindenféle egyéb részegítő szer – amire csak rá tudtuk tenni a kezünket – által gerjesztett harsány nevetés, viták és dalolás szükséges velejárói a zsványok életének.

Gyakran megdöbbsent az, hogyan is vagyok képes ilyen szeretetteljes nosztalgiával visszatekinteni a semmirekellők ezen gyülekezetére, ám ahogy lelki szemem egyik arcról a másikra jár, rádöbbenek, hogy ez nem is lehetne másképp. Ott volt Gerthe, akinél csak Lorine után vágyakoztam jobban, almapiros orcája kidudorodott, ahogy mosolygott és pörgő szoknyával táncolt. Aztán vele együtt ropta Justan és Yelk, a hamisító és a zárfeltörő, a legodaadóbb szeretők, akikkel valaha is találkoztam. Az öreg, ráncos Hulbeth, aki képes volt sárga fogának egyetlen harapásával és nyelvének egyetlen nyalintásával felmérni az arany és az ezüst értékét, kuncogva, ahogy megosztozott egy pipán Raithszel. A caerith nem volt hajlamos a vigadásra, de ilyen alkalmakkor legalább nyájas nyugalom járta át, ahogy elpöfékelt díszesen faragott pipáján, amelyet nagylelkűen megosztott a köré gyűlő zsványokkal. Ahogy telt az éjjel, lassan mindannyian belevesztek az ürességbe, amit a fű kreált zavaros elméjünkben.

A tűz fénykörének szélén Baker és Twine, a két legjobb íjászunk, éppen farkasszemet nézett egymással, miközben egyre-másra taszítottak egyet a másikon, jelezve, hogy hamarosan kitör kettejük közt a harc. Egy ilyen bandában, amikor az italtól megeredt az emberek nyelve, és eszükbe jutottak a régi sérelmek, elkerülhetetlen volt az erőszak. Ugyanakkor viszont Deckin parancsba adta, hogy a késeinket és az egyéb fegyvereinket hagyjuk a szállásunkon, így komolyabb sérülésekre vagy gyilkosságra ritkán került sor. Elnézve a két íjászt, akik éppen egymás képébe tolták az ujjukat, miközben minden egyes pillanattal egyre hangosabban beszéltek, arra a következtetésre jutottam, hogy a kettejük közti harc röpke lesz, de csinos kis zúzódásokat hagy majd maga után. Egy ideig majd egymásba csimpaszkodva birkóznak a földön, mígnem Raithnek vagy valamelyik másik félelmetes kisfőnöknek elege nem lesz a perpatvarukból, és szét nem szedi őket. Aztán reggelre Baker és Twine ismét kebelbarátok lesznek, akik viccelődve méregetik a sebeiket.

Egyre hevesebb vitájukat egy köpcös férfi figyelte, aki kopaszodó fején borosta hosszúságúra nyírta a haját, amit aztán hatalmas szakállával ellensúlyozott. Todman számos fokkal felettem állt a banda hierarchiájában, Deckin kedvelte őt megfontolt brutalitásáért, ami ugyan harc esetén is értékesé tette, de akkor volt csak igazán hasznos, ha ki kellett osztani valami büntetést. Mint a legtöbb olyan ember, aki betartatja a szabályokat, ő is nagydarab fickó volt, de nem ért fel egészen Raithhez vagy Deckinhez. Látva az izgatott várakozást a szemében, ahogy Baker és Twine lökdösődése pofozkodássá fajult, feltételeztem, azt várja, hogy gyilkosság legyen a dolog vége, mert akkor szóba jöhetett egy igencsak gyomorforogató kivégzés. Nem mindig egyszerű rálelni, hogy valaki miért is gyűlöli a másikat, de Todman esetében ez nem okozott számomra nehézséget. Csakúgy, mint Erchel, ő is kicsit túlságosan élvezte a kegyetlenséget. Azonban, Erchellel ellentétben, az ő szadista tekintete mögött éles elme bújt meg.

Valami ösztöne biztos figyelmeztette, hogy nézem, mivel egyszer csak rám emelte a tekintetét, és összehúzta a szemét. A gyűlölet, természetéből adódóan, megtalálja saját tükröképét azokban, akiket gyűlölünk, és Todman is érdeklődve tükrözta vissza az iránta érzett utálatomat. Le kellett volna sütnöm a szemem, mint ahogy azt Raithszel is tettem, ám mégsem cselekedtem így. Talán a fél pohár brandy töltött el botor vakmerőséggel, azonban úgy hiszem, óvatosságom hiányának több köze volt ama egyre

csak növekvő sejtésemhez, amit már hónapok óta dédelgettem, miszerint képes lennék végezni Todmannel, ha arra kerülne a sor. Persze erősebb és testesebb is volt nálam, én viszont fűgébb, meg aztán mindössze egyetlen vágásra lett volna szükség.

Félelmem teljes hiányát látva Todman arca megrándult, majd tett felém egy lépést, mire én is felálltam. Deckin szabálya alapján nem volt nálam kés, azonban a nyárson lévő, félig elfogyasztott vadkanba beleszúrtak egyet. Tudtam, hogy hamarabb elérem, mint ahogy Todman elkaphatja. Azonban a felismerésre, miszerint nem biztos, hogy Deckin megbocsátana egy ilyen hasznos bizalmas haláláért, kissé ugyan későn, de feléledt bennem a józan eszem, mire összeszorítottam a fogamat, és lesütöttem a szememet. Viszont teljesen elképzelhető volt, hogy ez a meghunyászkodás nem fogja lecsillapítani Todman dühét, úgyhogy tudtam, hogy a ma esti, brandygőzös büszkeségem ára egy kiadós verés lesz. Szerencsémre mielőtt Todman még egy lépést tehetett volna, Twine megpróbálta kinyomni Baker szemét, mire a dulakodók mindketten a tábortűzbe zuhantak, szikrákat szórva mindenfelé.

Eleresztve egy bosszús caerith szitkot Raith felállt, és szétválasztotta a dulakodókat. Todman, miután mégiscsak őt nevezték ki végrehajtónak, kénytelen volt segídezni neki, úgyhogy arrébb ráncigálta Bakert, míg Raith Twine nyaka köré tekerte húsos karját. Miután mostanra minden szem a csetepatéra szegeződött, úgy éreztem, ez a legmegfelelőbb pillanat arra, hogy elslisszoljak. Nem lett volna ildomos, hogy még jobban magamra vonjam Todman figyelmét, meg aztán ott volt a kis személyes küldetésem is.

Ahogy közeledett a tél, Deckin bandája a Shavine-erdő legsötétebb bugyrában megbúvó, növényekkel teljesen benőtt romok közt húzta meg magát. A romok javarészt szanaszét heverő, alaktalan, viharvert, mohás kövekből álltak, amiket gyakran alig lehetett megkülönböztetni az összes többi, sima sziklától. Pár helyen azonban még felismerhető épületmaradványok álltak ki a bokrok, gyökerek és ágak gubancából. Ez volt a fő előnye annak, hogy itt vertünk tanyát, mivel amikor az eső jegessé vált, a reggeli fényben pedig dér csillant, ezekből az időtálló, bár igencsak megfogyatkozott falakból könnyen lehetett menedéket építeni, miközben számos búvóhelyet szolgáltak a zsákmánynak és a készleteknek.

Hallottam, hogy a bandában valaki úgy vélte, a romok valaha egy nagyszerű város részét képezték, ami előbb felvirágzott, majd összeomlott a Csapás dűhében. Ha tényleg így is volt, hát én a civilizációnak sem láttam sok nyomát, nemhogy a nagyságnak. Egy virágzó városban csak akadt volna egy-két szobor, vagy esetleg talán valami ősi kincs maradványa a zöld-szürke romok közt. Én azonban egyikre sem bukkantam. Itt ott feltűnt valami halovány, megviselt véset, ami mintha írás lett volna, ám ezek már túlságosan megkoptak ahhoz, hogy rendesen ki lehessen venni őket, meg aztán úgyszem akadt senki a bandában, aki le tudta volna fordítani, főleg nem én, aki a betűket sem ismertem.

Deckin és Lorine természetesen a lehető legtágasabb menedéket foglalta el, egy majdnem teljesen megmaradt termet, melyet négy omladozó, ám vastag fal vett körbe, teteje pedig összefűzött ágakból és egymásra halmozott páfrányokból állt. Ezenfelül a hely szerencsés módon igencsak közel esett egy hatalmas, kidőlt oszlop viharvert, mohával benőtt maradványaihoz. Feltételeztem, hogy valaha valamiféle emlékmű lehetett, ami vagy száz láb magasra szökött. Hogy mi vagy ki előtt állított emléket, az örök rejtély maradt. Amikor eldőlt, nem minden darabja tört szét, az egyik ilyen gránithenger alatt pedig egy sekély kis gödör bújt meg. Pár héttel korábban fedeztem fel, amikor egy helyet kerestem, ahová elrejtethetném az értékesebb zsákmányaimat. Ugyan szigorúan tilos volt a zsványtársaktól lopni, ha bármi kis pénzt vagy egyéb értékes tárgyat sikerült összegyűjtenem, annak megvolt az az idegesítő szokása, hogy eltűnt. Az igazat megvallva ennek leginkább az lehetett az oka, hogy hajlamos voltam abban a pillanatban elkölteni a járandóságomat, amint az az erszényembe került, de biztos voltam benne, hogy egy kis része akkor is a nem túl megbízható bandatársaim zsebében kötött ki. Rejtekhelyem alaposabb szemrevételezése azt is felfedte, hogy pont rá lehetett látni belőle Deckin és Lorine szállásának bejáratára, ráadásul elég közel is esett hozzá ahhoz, hogy minden egyes szavukat halljam.

– ...Összesen tizenkét századból állt – mondta Lorine lágyan csengő hangján, a szeme csukva, ahogy a tőle megszokott precizitással felidézte a királyi üzenetet. Ő és Deckin a lobogó tűz két oldalán ültek. Deckin egy megfeketedett ággal piszkálta a lángokat, amíg Lorine nyugodtan ülve felmondta a szöveget. – Ebből kilenc gyalogos, három pedig lovas. Vagyis seregeink létszáma meghaladta a háromezret, mind jó és kötelességtudó

férfiak, akik a Nagybecsű Durehl Vearist, a Shavine-láp rangidős és nagy tiszteletben tartott szövetségi papjának színe előtt esküt tettek, hogy Őfelségét fogják szolgálni. Ezenfelül létszámunkat növeli még hatvan páncélos fegyveres, akik korábban az áruló Roushon Ambris herceg szolgálatában álltak. Biztos vagyok benne, hogy Őfelsége örömmel értesül majd eme szilaj szívű férfiak hűségéről, akik a királyuknak való kötelességüket többre tartják, mint egy áruló nemesnek tett esküjüket...

Lorine elhallgatott, ahogy Deckin halkan, ám hevesen a szavába vágott.

– Inkább mondanám, hogy a hűtlen kurafiknak volt annyi eszük, hogy kiszilabizálják, merről is fúj a szél. – Lorine kinyitotta a szemét, hogy vetessen rá egy szemrehányó pillantást, mire Deckin szakálla megrándult, ahogy arcára meghunyászkodó grimasz ült ki. – Bocsáss meg, szerelmem. Kérlek, folytasd!

Lorine sóhajtott egyet, majd ismét lehunyta a szemét, és mondta tovább az üzenetet.

– Ami a Trónkövetelő seregeit illeti, úgy vélem, a fegyveresek száma meghaladja a négyezret, miközben még közel ennyire rúg a táborkövetők létszáma. Mint Őfelsége azzal tisztában van, ez jóval kevesebb, mint amekkorának eddig a lázadó hordát hittük, és ez megkérdőjelezi azok hitelességét, akik eddig jutalomban részesültek az általuk szolgáltatott információért cserébe, amiről kiderült, hogy hibás, ha nem egyenesen hazug. Eme üzenethez alázattal csatolok egy listát is azokról, akiknek a tartóztatását és tulajdonuk elkobzását tanácsolom, amiért ily szégyenletes módon visszaéltek Őfelsége bizalmával.

– Bármennyire is hatalmas sereggel rendelkezik az ellenség, ha a Trónkövetelőnek sikerült volna Roushon herceg ezer főt jóval meghaladó századait és zsoldosait a hordájához csatolnia, a nap lehet, hogy a vereségünkkel zárult volna. Hálával tartozunk a gondviselésnek, és talán a Mártírok kegyelmének, amiért sikerült elfognunk Roushon herceg egyik felderítőjét, akitől megtudtuk, merre fog menetelni a herceg serege. Roushon herceg a Trónkövetelő gyülekezőhelyétől alig tizenkét mérföldnyire táborozott, ahol hajnalban teljes seregünkkel lecsaptunk rá, katonáit mind levágtuk, fogságba ejtettük vagy elkergettük.

Lorine egy pillanatra megállt, és láttam, nyel egyet, hogy megnedvesítse ideges nyelvét. Azonban amikor ismét megszólalt, azt a tőle megszokott, kimért módon tette.

– Ezenfelül hatalmas megtiszteltetés számomra, hogy bejelenthetem, a herceg maga jelen pillanatban nagyra becsült bajnokunk, Sir Ehlbert Bauldry foglya, aki párbajban legyőzte és fegyverétől megfosztotta az árulót.

– Amint seregem rendezte sorait, a lehető legsebesebben a Trónkövetelő táborába vonultunk, akinek követői, heves ellenállásuk dacára, súlyos vereséget szenvedtek kezem által. Felettből fontosnak tartom jelenteni, hogy a lázadók közt számos, a Fjord Geld-i eretnekekkel szövetségben álló ascarliai zsoldos is volt. Ezeket az északi barbárokat csakis a lehető legelszántabb küzdelem árán tudtuk legyőzni, ami nyomán, végtelen sajnálatomra, a Trónkövetelő maga képes volt úgy húsz köpönyegforgató lovag kíséretében elmenekülni. Biztosítom róla Őfelségét, hogy már folyik a lázadók vezérének felkutatása, és biztos vagyok benne, hogy pár napon belül hírt kapok elfogásáról vagy akár egyenesen haláláról.

– A csapataim elfoglalták Ambris várát, ahol Őfelsége hírnöke megtalál. Már küldtettem is a másik félért, akiről még az udvarból való távozásom előtt beszélünk, és úgy számítom, hamarosan meg is érkezik. A járőröktől és a fizetett besúgóktól megismertek alapján a parasztságot, a kézműveseket és az alacsonyabb rendű nemeseket nem rázta meg túlságosan a herceg letartóztatása. Ezenfelül nem úgy tűnik, mintha a hercegségben nagy számban szimpatizálnának a Trónkövetelő ügyével. Őfelsége parancsának eleget téve szándékomban áll Rouphon herceget bíróság elé állítani. A nemesi születésű foglyok névsorát szintúgy csatalom eme üzenethez. Várom utasítását azt illetően, hogy ezeket a férfiakat kivégeztessem, megkegyelmezzek nekik, avagy követeljek értük váltságdíjat. A foglyul ejtett páncélosokat, besorozott parasztokat és táborkövetőket kivégeztettem, mint ahogy az hatalmamban áll a Korona különleges felhatalmazással bíró ügynökeként.

– Maradok Őfelsége hűséges és odaadó szolgálja, Sir Althus Levalle, a Korona seregének lovagparancsnoka.

Deckin arca alig rezdült, amíg az üzenetet hallgatta, mindössze akkor mutatott ki némi érzelmet, amikor Lorine a Rouphon herceg szerencsétlen végzetét taglaló részhez ért. Ekkor húsos kezével megszorította a markában tartott fadarabot, amely előbb reccsent egyet, majd kettétört, mire Deckin a tűzre vetette. Miután Lorine végzett, Deckin egy szót sem szólt, csak hagyta, hogy csend telepedjék közük.

– Althus – mormolta végül Deckin, összefűzve a kezét. – Hát persze hogy ő az. Mindig is kedvelte a mocskosabb feladatokat. Az a fickó örömet leli benne, hogy a káoszból rendet faragjon.

– Te ismered a Korona seregének lovagparancsnokát? – kérdezte Lorine. A hangjából őszinte meglepetést hallottam kicsendülni. Akkor hát Deckinnek előtte is voltak titkai.

Deckin szakálla bosszúsan megrándult, majd megrázta a fejét.

– Régen ismertem. Majd máskor elmesélem, szerelmem.

Bármennyire is puritán módon fogalmazta meg, és bármennyire is jól rejtette, éreztem a Lorine következő mondata mögött megbúvó aggodalmat.

– Gondolom, ez a „másik fél”, akire utal, a Shavine-láp új, frissen megválasztott hercege. Kíváncsi vagyok, ki lehet.

– Igencsak kurta a jelöltek sora. – Deckin mindenféle jókedv nélkül felkacagott. – Rouphon ellenei mindig is hajlamosak voltak balesetet szenvedni vagy váratlan módon megbetegedni. – Újabb kacaj, ám ez már maróbban csengett. – A herceget sosem a vérrokonai iránt tanúsított túláradó kedvességéről ismerték.

– Az utódja talán majd előzékenyebb természetű lesz. Ha más nem is, egy megfelelő értékű ajándék esetleg lehetővé teheti, hogy párbeszédbe elegyedjünk. Természetesen nagyon óvatosan kell megközelítenünk...

– Lorine elhallgatott, ahogy Deckin közömbösen legyintett egyet.

– Nem számít, hogy ki az. – Talpra állt, majd nagyot nyögve megdőrszölte a derekát. – Itt az idő, Lorine. Jó régóta várunk, de végre itt az idő. Rouphon mindjárt a fejét vesztí, egyre hevesebb a Trónkövetelő Háborúja, északon is baj készülődik, sosem lesz ennél jobb esélyünk.

– A Trónkövetelőt éppen most győzték le. A háborúnak gyakorlatilag vége.

– Valóban így tűnik, vagy legalábbis Althus ezt szeretné elhitetni a királlyal. Észrevetted, hogy a saját veszteségeiről semmit sem írt? Althus számára a kötelessége a legfontosabb, ugyanakkor viszont kurva szívesen hazudik is, ha az hajtja a malmára a vizet. Úgy sejtem, alaposan lerendezte a herceg seregeit, és foglyul is ejtette őt, ahogy mondja, leginkább annak köszönhetően, hogy Sir Ehlbert melléje állt. Ezenfelül valószínűleg tényleg elverte a Trónkövetelőt, de közel sem aratott akkora győzelmet, mint ahogy állítja. De még ha igazat is szól, amíg a Trónkövetelő életben van, addig mindig meglesz rá az esély, hogy újabb sereget toboroz. A királyi

vér jogán követelni a trónt mindig is vonzani fogja a földönfutókat és az elégedetlenkedőket. A lázadásának még messze nincs vége. Nagy valószínűséggel legközelebb a Shavine-láptól jó messzire fogja a magasba emelni a lobogóját, vagyis Sir Althus és – ami még ennél is fontosabb – a király rettegett bajnoka hamarosan itt hagy minket.

Lorine ismét becsukta a szemét, és lehajtotta a fejét. Vett egy mély lélegzetet, majd kimondta azokat a szavakat, amelyekhez, tudom, nem kevés bátorságra volt szükség.

– A hírnöknek igaza volt, Deckin. Bárhogy is neveznek a parasztok és a zsványok, attól még nem leszel király.

– Soha nem is áltattam magamat ezzel, szerelmem. – Ahogy Deckin Lorine-hez lépett, se a hangja, se a testtartása nem árulkodott dühről. A nő állat hatalmas kezébe fogta, és addig emelte fölfelé, amíg az ki nem nyitotta a szemét. Deckin következő szavait lágyan, ugyanakkor megrendíthetetlen bizonyossággal ejtette ki. – Azt viszont eltökéltem, hogy herceg leszek.

Másnap reggel Deckin elrendelte, hogy bontsunk táborn, majd induljunk északnak olyan rejtett ösvényeken járva, amelyeket csak az orvvadászok és a zsványok ismertek. Mint mindig, most sem kaptunk erre semmi magyarázatot, azok pedig, akik a másnaposságtól kóválygó fejük és a sajtó csontjaik miatt bosszankodtak, mind rögvest elhallgattak, amint a Zsványok Királya vetett rájuk egyetlen röpke, szúrós pillantást. Mostanra már mindannyian hatalmas szakértelemmel idomultunk a vadul ingadozó hangulatához, és így a banda annak tudatában menetelt előre, hogy jelen pillanatban egyetlen rossz szó vagy oda nem illő grimasz is a lehető leg súlyosabb büntetést vonhatja maga után.

Önként jelentkeztem, hogy felderítőként előremegyek, ahogy a banda átvágott az erdő mélyének zöld labirintusán. Ha a többiekkel tartok, akkor kétségkívül Erchel mellett kötöttem volna ki, márpedig jelenleg nem volt elegendő türelmem ahhoz, hogy elviseljem a társaságát. Ezenfelül így Todmantól is kellő távolságra kerültem, ami, a tegnap este tekintetében, bölcs elővigyázatosságnak tűnt. Deckin pártfogoltjaként csak egy kicsivel több beszélgetés és dicséret lett a jussom, védelem nem.

A felderítőcsapatunk négy főből állt. A két oldalt Twine és Baker védtek ijukkal, kiknek vitája, zúzódásaik ellenére, természetesen mostanra

alig jelentett többet halovány emléknél. Középen Lovász, a legjobb nyomkövetőnk és vadászunk vezette a csapatot, én pedig úgy tizenkét lépéssel lemaradva követtem őt. Ennek az elrendezésnek az volt az egyszerű oka, hogy ha esetleg a fák közül érkező nyílvesző vagy egyéb fegyver eltalálna a vadászunkat, akkor az én feladatom lenne riadót fújni.

Bár a pandúrok és a hercegi katonák ritkán merészkedtek az erdő mélyére, azért néha előfordult. Még mindig kísértettek annak az esetnek az emlékei, amikor pár évvel korábban a banda belefutott Rouphon herceg személyi testőreinek egy teljes egységébe. Szerencsére már későre járt, és így legtöbbszörünknek sikerült meglépnii a találkozást követő kaotikus összecsapás elől. Akkoriban még csak gyermek voltam, és annak emléke, ahogy a nyílveszők és kardok vad vihara elől rohanok – aminél közelebb akkor még nem jutottam egy valódi csatához –, mély nyomot hagyott bennem.

Ahogy a Lovász – olyan magabiztos könnyedséggel mozgott, ami ellent látszott mondani nyurga alkatának – két oldalán meredező fákat figyeltem, az elmém minduntalan visszakanyarodott Deckin és Lorine előző esti beszélgetéséhez. *Eltökéltem, hogy herceg leszek. Az eszes emberek egyik átka a képzelőerő, mivel az éles elme sokkal inkább hajlamos elidőzni a vészterhes lehetőségeken, mint az örömtelieken.*

Mégis mibe vezet minket? Ez volt az első kérdés, ami azon az első napon az eszembe jutott, ám ezt még seregnyi másik követte. Mégis mit tervez? Hová megyünk? Mégis hogyan képzelheti, hogy egy zsvány, akkor is, ha a zsványok királya, valaha is herceg lehet?

Nem voltam olyan bolond, hogy bárkivel is megosszam, amit tudok, minekutána a bizalom egy olyan drága kincs, amiről a fiatal zsványok hamar megtanulnak lemondani. Más esetben Lorine-hez mentem volna válaszokért, miután első találkozásunk óta tudtam, hogy ő az egyetlen valóban eszes lélek ebben az idióta csürhében.

Nézzenek oda, ennek a fiúcskának olyan okos fizimiskája van! Ezek voltak Deckin első hozzám intézett szavai, ahogy tíz évvel korábban rám lelt, ahogy mocskosan és összeverve hevertem az erdőben. Amikor a kurvapécér elkergetett a bordély csekély védelmet jelentő falai közül, azt igencsak lelkesen tette.

– Tűnj innen, te haszontalan kis zabigyerek! – Ez volt az utolsó dolog, amit emlékeim szerint mondott nekem, ráadásul ennél kedvesebben

nem is nagyon szólt hozzám soha. A nyírfavessző fájdalmas véraláfutásokat rajzolt a hátsómra, ahogy berohantam a sűrűn növényes páfrányok közé, amelyek az addig otthonomnak nevezett maroknyi kalyibát szegélyezték. Amikor a kurvapeccér így felkapta a vizet, általában sötétedésig meg tudtam húzni magamat a növények közt, kivárva, amíg ájultra itta magát, hogy aztán visszaosonjak. A kedvesebb szajhák az esetek többségében adtak egy keveset a vacsorájukból, majd felmáztam a szarufákra aludni. Aznap azonban nem így történt.

A kurvapeccér morogva végigkergetett a páfrányok közt, rá-rácsapva a nyakamra és a fejemre a fűzfavesszővel, amíg végül az erdő sötét ölelésébe nem menekültem. Az éles szélű árnyékok falának látványa elég volt ahhoz, hogy megtorpanjak, és inkább megkockáztassam a további csapásokat. A gyerekkorom gazdag volt olyanok sorsáról szóló, kihallgatott történetekben, akik elég bolondok voltak ahhoz, hogy az erdő mélyébe merészkedjenek. A makacsságomat átkozva a kurvapeccér leguggolt, összeszedett pár kavicsot, és elkezdett dobálni velük, mignem az egyik egyenest homlokodon nem talált, mire csillagok kezdtek táncolni a szemem előtt. Még mielőtt minden elsötétedett volna, éreztem, hogy zuhanok, majd amikor ismét kinyitottam a szememet, az ágak ringatózó csipkemintázatát pillantottam meg a fejem felett.

Lehet, hogy csak a koponyámat ért erőteljes ütés tehetett róla, de akkor úgy éreztem, mintha az erdő hozzám szólna. A levelek zizegése és a fák törzsének nyögdecselése mintha beszédé állt volna össze. Nem olyan nyelven szólalt meg, amit valaha is megérthettem volna, de attól még beszélt. Gyermeki és összezavarodott elmémnek köszöntésként hangzott, amit hamarosan elnyelt Deckin üdvözlése.

Ahogy felültem, egy dús, fekete szakállú, nagydarab férfival és egy rézvörös haját csinos, hosszú fonatokba fogva hordó, karcsú nővel találtam szemben magamat. Láttam a nagydarab férfi fehér fogait megvillanni a szakállá mögött, ahogy elmosolyodott, miközben szemében a jókedv és az érdeklődés keveréke csillant. A nő nem mosolygott, ugyanakkor nem is tűnt undoknak. Azóta már megtudtam, hogy első találkozásunkkor Lorine nem lehetett több húszévesnél, de már akkor is éreztem, hogy van valami kortalan és nemes a lényében.

– Mi a neved, fiam? – kérdezte a szakállas férfi, ahogy közelebb lépett. Lehajolva megragadta a vállamat, majd felemelt, és talpra állított. Hála

annak, hogy még mindig össze voltam zavarodva, vagy valami mélyebb ösztönnek, ami figyelmeztetett a veszélyre, nem húzódtam el az érintése elől vagy próbáltam meg elrohanni.

– A-alwyn – feleltem dadogva és pislogva, ahogy a beszédétől felnyílt egy seb a homlokomon, amiből a vér a szemembe folyt.

– Alwyn, mi? – A szakállas férfi arcára kis grimasz ült ki, ahogy hüvelykujjával letörölte a vért a homlokomról. – Anyád vagy apád adta neked ezt a nevet?

– Egyiket sem ismertem, úgyhogy magamnak adtam – feleltem a félelemtől egyre hevesebben dobogó szívvel, ahogy az elmém lassan elkezdett kitisztulni, és ráébredtem arra a tényre, hogy egyedül vagyok az erdőben két idegennel. – A kurvapécér azt mondta, anyám meghalt, amikor én születtem. Az apám csak valami kurafi volt, aki megbasztá anyámat, aztán meg lelépett, azt mondta.

A rézvörös hajú nő ekkor a nagydarab férfi mellé lépett, majd leguggolt elé, és így szólt:

– Micsoda ékes beszéde van ennek a bordélytulajnak – mondta. Gyermeki szememet teljesen lenyűgözte az arckifejezése, mivel még sosem láttam hozzá hasonlót; az együttérzés és az acélos harag keveredett benne, bár mindezt részben elrejtette kedves mosolya. – És mindemellett milyen heves! – tette hozzá, ahogy előhúzott egy rongyot gyapjúblúza ujjából, amit aztán a homlokomnak nyomott. – Amondó vagyok, igazán megtanulhatná visszafogni magát. – Felhúzta egyik vékony szemöldökét, és a szakállas férfira pillantott. – Nem értesz egyet, szerelmem?

– Dehogynem. – A nagydarab férfi barátságosan horkantott egyet, majd kihúzta magát, így egészen hátra kellett hajtanom a nyakamat, hogy a szemébe tudjak nézni. – Az lesz a legjobb, ha a ma estét a táborunkban töltöd, ifjú Alwyn. Egy egész rajnyi galamb fő éppen a bográcsban, és elkel majd egy kis segítség, hogy mindet meg tudjuk enni.

Lehajolt, és megragadta apró kezemet, a nő pedig megfogta a másikat. Kettejük közt sétálva egy csepp késztetést sem éreztem arra, hogy elrohanjak, mert mégis hová mehettem volna? Aztán persze abból az egy éjszakából előbb egy hét, majd számtalan hónap lett, ami alatt rengeteg új dolgot tanultam. Ezenfelül pedig rövid életem során akkor először fordult elő, hogy nem minden egyes órát az éhség által gyötörve vagy a fűzfavessző váratlan csapásától retteget töltöttem. Ahogy a hónapokból évek lettek,

a kurvapecér körül keringő sötét gondolataim előbb egyre csak dühösebbek lettek, majd a semmibe veszték, amikor is egyszer megosztottam Lorine-nel bosszúszomjas terveimet, mire ő furcsán vidám hangon közölte, hogy a fickót nem sokkal távozásom után megfojtva találták a saját bordélyháza küszöbén. A számtalan út, amit életem során bejártam, sosem vezetett vissza azokhoz a kalyibákhoz, ahol felnőttem, és még most sem él bennem a legcsekélyebb vágy sem, hogy visszatérjek, miután nincs ott semmi, amit látni kívánnék, és senki, akit megölhetnék.

– Hsst!

A nekem hajított és az orromról visszapattanó ágacska okozta csípős fájdalom elkergette az emlékeimet, mire dühösen felpillantottam Lovász zord, neheztelő képére.

– Ébresztő, hitetlen! – parancsolt rám halkán, de a rá jellemző, érzelmentes kurtasággal. – Ha már egyszer fedezel, akkor csináld rendesen, a Csapás vigyen el!

Morcos képemet a tőlem telhető legragyogóbb és legvidámabb mosolyba rendeztem, mivel tudtam, hogy azzal jobban dühíthetem, mint bármilyen visszaszólással. Nagy valószínűséggel Lovász volt a Shavine-erdő valaha volt legszokatlanabb zsványja, a Mártírok Szövetségének leg-hűségesebb és legmélyebb hitű követőjeként, akit csak ismertem. Gonosztevőtársai iránt érzett megvetése örök lángként égett benne, azonban úgy tűnt, irányomba lángol a leginkább, talán mert sosem fáradtam bele, hogy tovább szítsam haragjának tüzét.

Lovász mélyet lélegzett, majd elmotyogta a szentírás azon bekezdését, amit általában a szájára vett, valahányszor csak próbára tettem a türelmét.

– „Mivel az az igaz hitűek sora, hogy elszenvedjék a bűnösök és szentségtörők társaságát. A szenvedés megtisztít a Szerafilok szemében.” – Azzal megfordult, és haladt tovább előre óvatosan a fák közt.

Pár mérfölddel később megálltunk pihenni. Letelepeltünk egy kidőlt kőrisfa törzsére, és elfogyasztottuk a nekünk kiosztott sózott disznóhúst. A tél még nem ejtette teljesen fogságába az erdőt, de a levegő már kezdett csípőssé válni, előrevetítve a hamarosan beköszönő, csontig hatoló fagyot. Egy hozzám hasonló legény számára számtalan előnnyel kecsegtetett az erdőben való élet, de az időjárás nem tartozott közéjük. A telek elég hidegek voltak ahhoz, hogy az ember halálra fagyjon, míg a nyarak szúnyogok és különféle bogarak hadával jártak, és ez elég volt ahhoz, hogy beleőrülj.

Mindig is jobban kedveltem a tavasz és az őszi irgalmasabb, ám fürgén tovaszálló klímáját.

– Hallottál valaha egy Sir Ehlbert Bauldry nevezetű lovagról? – kérdeztem Lovásztól évés közben, továbbra is olyan finoman suttozva, mint ahogy osonás közben is beszéltünk.

– Kímélj meg az ostoba csacsogásodtól, hitetlen – felelte Lovász, szintúgy motyogva. Számomra ismeretlen okból kifolyólag Lovász a „hitetlen” jelzőt csakis nekem tartotta fenn. Mindenki más egyszerűen csak bűnös volt.

– Úgy hallottam, a király bajnoka – folytattam könnyedén. – Gondoltam, hátha összefutottál vele még katona korodban.

Ez igazságon ravasz incselkedés volt, mivel tisztában voltam vele, hogy a király lobogója alatt eltöltött idő érzékeny téma Lovász számára. Az igazat megvallva csakis azokból a prédikációkból tudtam róla, amiket magának tartott, minekutána más közönsége nem akadt. A legtöbb este csukott szemmel járkált a tűz körül, végtelen idézeteket kántálva a Mártírok tekerceiből, amit ritkán, ám felettebb árulkodó módon megszakított, hogy bűnbánatért esedezzen az élete folyamán elkövetett számtalan bűnéért. A megváltás utáni vágya azonban nem tartotta vissza attól, hogy a Shavine-erdő leghírhedtebb zsványbandájával járja a vidéket.

Az előző nyáron láttam ezt az embert feltörni egy gárdista koponyáját egy szekercével, méghozzá egy csepp habozás vagy a szentírás egyetlen elmormolt szava nélkül. Éppen olyan semmirekellő és mocskos volt, mint a banda bármelyik másik tagja, a saját megváltásába vetett hite azonban sosem rendült meg. Már rég eldöntöttem magamban, hogy hite az örültek vakbuzgóságából fakadt, és többet nem voltam hajlandó az ellentmondásos dolgain töprengeni, kivéve akkor, amikor én álltam téveszmés képmutatásának kereszttüzeiben.

Újabb kurta lekoptatásra számítottam, így hát meglepett, hogy a feltörő emlékek zord maszkot vontak Lovász arcára. Valaki talán jóképűnek is nevezte volna őt, ám a szemében oly gyakran lángoló, mániakus fény általában elejét vette ennek a benyomásnak. Most azonban szinte már-már normálisnak tűnt, amikor pedig megszólalt, hangjából hiányzott a szokásos érzelemmentesség és ítélkezés.

– Még nem volt bajnok, amikor találkoztam vele – mondta. – Csak egy fiatal lovag Mathis király szolgálatában, de már akkor is olyan harcos volt,

hogy nem hittem, akad párja bármelyik hercegség bármelyik helyőrségében. Hogy egy akkora ember ilyen fürgén mozogjon... mintha tréfát üzött volna a természettel. És azt a mészárlást, amit véghez vitt, bár lázadókat ölt, lehet, van, aki bűnösnek látja. De ő nem lelte örömét benne úgy, mint a többi lovag, és a foglyokkal sem kegyetlenkedett úgy, mint azok. Amikor összegyűjtöttük a hullákat, a Nagybecsú pedig imát mondott a lelkükért, kellő komorsággal térdre borult. A Szövetség és Korona igaz lovagja.

Még jó, hogy ennyire kedveled, jegyeztem meg magamban, ahogy eszembe jutott Deckin és Lorine beszélgetése. Mivel lehet, hogy nemsokára találkozunk veled.

– És mi a helyzet Sir Althus Levalle-lel? – kérdeztem. – Róla hallottál már?

Lovász hirtelen összeszűkülő szeme egyértelmű jele volt annak, hogy elszámítottam magam. Lehet, hogy ez a fickó olyan örült, mint egy himlőagyú majom, de nem bolond.

– Miért érdekel ez téged annyira, hitetlen? – kérdezte felém fordulva.

– Hallottam, ahogy azok a cordwainiek róluk beszélgettek az úton – feleltem egy vállrándítás kíséretében, ügyelve arra, hogy a hangom kelőképpen unottnak hangozzék. – Úgy tűnt, mintha nemrégiben csatát vívtak volna.

Lovász tekintete nem lágyult meg, hanem csak nézett rám tovább vizslatón, ahogy megszólalt a mások bűneit felismerő, csalhatatlan ösztöne. Következő kérdései nyomán lehet, kénytelen lettem volna még részletesebb hazugságokkal előállni. Bármennyire is tehetséges voltam a megtevesztés tudományában, Lovászt ritkán sikerült átvernem. Szerencsére a déli szellő hozta, orrunkat megcsapó, enyhe füstszag megmentett. Lovással egyszerre pislogtunk egyet, majd mindketten ültünkől rogyasztott térdű harci állásba emelkedtünk.

A kis tisztás túlsó oldalán Baker és Twine szintúgy talpra álltak, előhúztak egy-egy nyílveesszót a tegezükből, és az íjaik idegére helyezték. Legfeljebb egy bolond gyújtana tüzet az erdőnek ezen részén. Még mindig bőven a Zsiványok Királyának elismert területének határain belül jártunk, és a herceg katonáinak és a szolgabíró embereinek több eszük volt annál, semmint hogy így elárulják a hollétüket.

Lovász feltartotta a kezét, hogy ne moccanjunk, majd egy pillanatig csak állt ott némán, csukott szemmel, kitágult orrlyukakkal. Végül az-

tán kinyitotta a szemét, és északnyugat felé biccentett, amerre a fák egy lehetenyivel gyéresebb lombúak voltak. Felvettük a megszokott felderítő-formációt – én Lovász mögött, az íjászok a két oldalunkon. A füst szaga egyre erősebbé vált, míg nem már láttam is fodrozódni a fák lombjai közt. Aztán a hangokat is meghallottam. Halkan és furcsa hanglejtéssel beszéltek; a szavaikat lehetetlen lett volna kivenni, de jobban vezettek minket bármilyen jelzőfénynél.

Úgy ötven lépés után a hangok már elég erősek lettek ahhoz, hogy rájöjjenek, olyan nyelven beszélnek, amit nem értek. Vetttem egy zavarodott pillantást Lovászra, aki erre savanyú ábrázattal csak annyit tátogott, hogy:

– Ascarliaiak.

Egy pillanatra megtorpanva fejével egy tőlünk pár lépésre álló, őserg tiszafa széles törzse felé biccentett. Követtem őt, ahogy felmászott rá, hosszú évek szükségyszerű gyakorlásából származó könnyedséggel kapaszkodva fel a göcsörtös ágakra. Úgy húszlábnyira kellett emelkednünk az erdő talajától, hogy megpillanthassuk a táborn. Könnyedén kiszúrtam a füst forrását, egy farakást, ami bűzös, fakószürke párát eregetett a levegőbe. A tűz körül állókat nem láttam rendesen a levelek és ágak boltozatán át, de úgy sejtettem, úgy tucatnyian lehetnek. Kettejüket könnyebben ki tudtam venni, mert folyamatosan fel-alá járkáltak a füstben. A hangszínükből ítélve éppen heves vitát folytattak, bár a szavaik lágy magánhangzók és éles felkiáltások értelmetlen keverékének tűntek számomra.

– Van róla valami lövésed, miről beszélnek? – suttogtam Lovásznak.

– Nem mocskolom be magam az eretnekek nyelvével – felelte az orra alatt motyogva, miközben szemével a táborn pásztázta. – De annyi biztos, hogy északi vademberek. – Felém fordította a tekintetét. – Menj, keresd meg Deckint! Mondd meg neki, hogy betolakodókat találtunk.